

ה"ת 15675/06/14 - גיא פרבר נגד משטרת ישראל - תחנת נהריה, יוסי בן שושן

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 15675-06-14 בן שושן נ' משטרת ישראל - תחנת נהריה

בפני כב' השופט מוחמד עלי
גיא פרבר
נגד
1. משטרת ישראל - תחנת נהריה
2. יוסי בן שושן

החלטה

1. משטרת ישראל (תחנת נהריה) פתחה בחקירה בחשד של ביצוע עבירת זיוף סימני זיהוי של רכב; עגלה נגררת לרכב (להלן: **הנגרר** או **התפוס**). החקירה החלה לאחר שביום 7.5.2014 הגיש המבקש תלונה במשטרה בה טען כי בחודש פברואר 2013 נגנב ממנו נגרר, וסמוך לפני הגשת התלונה הלך לבקר את אחיו בנהריה, זיהה באקראי את הנגרר השייך לו והודיע למשטרה.
2. במועד הגשת תלונת המבקש היה הנגרר בחזקת המשיב 2 (להלן: **המשיב**) ועקבות תלונת המבקש - הוא נתפס ומוחזק עד היום על ידי המשטרה.
3. עוד יאמר בפתיח זה כי המדובר בכלי שמתבצע לגביו רישום במשרד התחבורה ועל פי המרשם המתנהל, הכלי רשום על שם המשיב וברישיון הרכב צוין מועד העליה לכביש - 4/2014, ומספר הרישוי: 9395975.
4. המשיב נחקר על ידי המשטרה וטען כי הוא רכש את הנגרר מחברה הנקראת "ע.ע. תעשיות מתכת בע"מ" (להלן: **חברת ע.ע.**) ואף הציג חשבונית מס לפיה ביום 15.5.2014 נרכש על ידו "נגרר רגיל" בסכום של ₪ 7200 בתוספת מע"מ.
5. במהלך בירור הבקשה התקיימו מספר דיונים וההכרעה בבקשה ארך זמן זאת בשל העובדה כי במהלך הדיונים התברר כי המשטרה טרם השלימה את פעולות החקירה ובאותם דיונים טענה כי הנגרר דרוש

לצרכי חקירה, וכי היא מחזיקה בו בהיותו ראייה רלוונטית, שבין היתר אמורה להיות מוצגת בפני עדים שייחקרו לשם זיהוי הנגרר. בדיון האחרון שהתקיים היום, הודיע נציג המשטרה כי החקירה הושלמה והתיק צפוי להיות מועבר לעיון והחלטת הפרקליטות. עוד הודיע נציג המשטרה כי אין למשטרה צורך בהמשך החזקת התפוס והיא מסכימה להשבתו למי מהטוענים לזכות, לפי קביעת בית המשפט.

6. ובכן - המבקש והמשיב טוענים לזכות בנגרר, זה טוען שלי הוא וזה טוען הוא שלי. בתמצית אציין כי לטענת המשיב הוא רכש את הנגרר מחברת ע.ע. ומתוקף כך רכש קניין בו, ואילו המבקש טוען כי הנגרר נגנב ממנו ועל כן יש להשיבו לו. כל צד מעלה נתונים ואינדיקציות התומכות לטענתו בעמדתו, אין צורך לפרט בעניין זה שכן נתונים אלה נמסרו על ידם במהלך חקירתם במשטרה, ותיק המשטרה הונח לפניי לעיוני.

7. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בתיק החקירה, סבורני כי לשלב הזה - יד המבקש על העליונה ויש להשיב את התפוס לידי.

8. אפרט את הנימוקים להחלטתי, לא לפני שאקדים ואציין כי גדרי הדיון בבקשות המונחות בפניי מצוי בסעי' 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: **פסד"פ**) הקובע כי:

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיושר בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו"

9. עוד אקדים ואציין כי צו הניתן מכח סעי' 34 לפסד"פ, הוא צו בעל אופי זמני המיועד לקבוע מי יחזיק בחפץ שנתפס על ידי המשטרה, ובקביעתו רשאי בית המשפט לקבוע כי החפץ ימסר לתובע זכות בו, לאדם פלוני או שינהגו בו אחרת, בתנאים שייקבעו בצו. כנגזרת מקביעה זו, אין הצו מהווה מעשה בי-דין ואין הוא בא לקבוע זכויות, והצדדים רשאים לפנות להליך אזרחי כדי לקבוע את הזכויות בחפץ. ראו בש"פ 2013/13 **מדינת ישראל נ' עודד גולן** ([פורסם בנבו], 16.10.2013); ע"פ 426/87 **שוקרי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב(1) 732 (1988); בש"פ 555/07 **מוחמד יחיא נ' משטרת אריאל** ([פורסם בנבו], 6.3.2007); בש"פ 2671/01 **סיני נ' מילרה** פ"ד נה(4) עמ' 176 (2001); ע"פ 506/82 **שלמה גלזון נ' מדינת ישראל** פ"ד לז(1) 409, עמ' 412 (1983); ע"פ 591/76 **דלרחים נ' מדינת ישראל**, פ"ד לא(2) 57; ע"א 39/75 **דוד שמחון נ' אברהם רדינגר** פ"מ כט (2) 610, עמ' 611 (1975). לגישה מעט שונה המייחסת משקל רב יותר להכרעה לפי סעי' 34 ראו: בש"פ 3049/95 **סאלמה אבו עדרה נ' מדינת ישראל** פ"ד מט(4) 146, עמ' 150 (1995) (יצוין כי הדברים

שם נאמרו דרך אגב על רקע דיון בזכות הערעור על החלטה לפי סעי' 34 לפסד"פ).

10. אמנם, ההכרעה בבקשה שעומדת על הפרק היא הכרעה זמנית, אולם אין מנותקת מהעקרונות המשפטיים הכללים של התחרות בין שני הטוענים. במקרה זה הזירה הרלוונטית מצויה בכללי "תקנת השוק" הקבועים בסעי' 34 לחוק המכר, תשכ"ח-1968 שם צוין כי **"נמכר נכס נד על ידי מי שעוסק במכירת נכסים מסוגו של הממכר והמכירה היתה במהלך הרגיל של עסקיו, עוברת הבעלות לקונה נקיה מכל שעבוד, עיקול וזכות אחרת בממכר אף אם המוכר לא היה בעל הממכר או לא היה זכאי להעבירו כאמור, ובלבד שהקונה קנה וקיבל אותו לחזקתו בתום-לב"**

11. מהראיות המונחות בתיק החקירה עולה כי הנגרר המוחזק בידי המשטרה, הוא זה הנגרר שהמבקש טוען כי נגנב ממנו. מסקנה זו עולה מהודעת המבקש עת מסר את התלונה לאחר שזיהה את הנגרר, שבה הוא מוסר סימני זיהוי ופרטים ייחודיים (וניתן לומר אף "מוכמנים") המצויים בנגרר המוסיפים אמינות לטענתו כי המדובר בנגרר שנגנב ממנו. חיזוק לגרסה זו ניתן למצוא בעדותו של נציג חברת מרכבי נוע בע"מ (הודעה מיום 21.1.2015) בה הוא מאשר כי החברה מכרה למבקש נגרר, יד שניה, שמספר הרישוי שלו 7421415 וכי הנגרר התפוס שצילומו הוצג לו - הוא תוצרת החברה.

אני ער לחוות דעת המומחה המצויה בתיק בית המשפט לפיה מספר השלדה זויף, וכי המומחה הצליח לחשוף את מספר השלדה המקורי, שאינו תואם את מספר הרישוי של הנגרר לו טוען המבקש. אולם דומה כי הסבר מניח את הדעת ניתן למצוא בהודעתו של נציג חברת מרכבי נוע. עד זה מסר כי מספר השלדה המופיע כיום הושחז, שונה ולמעשה זויף, אולם לפני פעולה זו, בעת ייצור הנגרר ארעה תקלה כאשר הוטבע מספר שלדה שאינו תואם את מספר הרישוי, אך המספר תוקן על ידי השחזתו ושינויו. מכל מקום, עד זה מסר כי הנגרר שהוצג בפניו הוא מהדגם שנמכר למבקש והוא תוצרת החברה.

12. בצומת זו עלינו להחליט לאן יובל הנגרר - למבקש או למשיב. זאת אני מציין כי על פני הדברים למבקש יכולה לעמוד טענת תקנת השוק, לאמור: גם אם המדובר בנגרר שנגנב, הרי הוא קנה אותו בתנאי סעי' 34 לחוק המכר, קרי הוא רכש את הנכס ממי שעוסק במכירת נגררים, המכירה היתה במהלך הרגיל של עסקיו, והוא קנה וקיבל אותו לחזקתו בתום-לב.

13. בעניין זה יצוין כי הראיות לכאורה אינן יכולות לשלול את האפשרות לפיה המשיב הוא רוכש תם לב, שרכש את הנגרר מעסק העוסק בייצוג נגררים (חברת ע.ע.). המשיב הציג חשבונית מס לפיה ביום 15.5.2014 רכש את הנגרר מהחברה הנ"ל, אשר עוסקת בייצור נגררים וקיימת עדות המאשרת כי הנגרר (או אחד דומה לו) נרכש מהחברה הנ"ל. כמו כן, הנגרר נרשם על שמו ברשות הרישוי. אלא שבעניין תום הלב עולים ספקות: ראשית, ברישיון הנגרר צוין כי מועד "עלייתו לכבוש" היא בחודש 4/2014 בעוד שהמדובר בנגרר ישן; שנית נציג חברת ע.ע. נחקר, הוצגו בפניו תמונות הנגרר אך הוא הכחיש מכל וכל כי זה הנגרר שמכר למשיב, וטען כי הוא מכר לו נגרר אחר חדש; ולאלה יש להוסיף את טענת המבקש כי גם כיסוי הנגרר נרכש על ידו, והכיסוי שהיה על הנגרר שזיהה תואם את הסימנים

שמסר. מובן כי הדברים שצוינו אין בהם משום הכרעה עובדתית סופית, בשים לב לאופי ההכרעה ולכך שאין המדובר בהכרעה שהיא תוצאה של שמיעת הראיות.

14. סבורני כי הנתונים שהובאו לעיל, ובמיוחד נסיבות רכישת הנגרר על ידי המשיב שמעלים ספקות בשאלת תום הלב, יש בהם כדי להביא להטות את הכף לכיוון המבקש.

15. כאמור, נציג המשטרה הודיע כי אין עוד צורך בכך שהמשטרה תמשיך ותחזיק את הנגרר, שכן הטעמים הראיתיים שהצדיקו החזקתו עד כה אינם קיימים עוד. מעיון בחומר הראיות ובהמלצות המשטרה אינני משוכנע כי עמדה זו נקיה מספקות. לכן, יינתנו הוראות בעניין זה.

16. לסיום, יצוין כי עלתה הטענה כי בשלב הזיוף שנעשה בנגרר אין הוא כשיר לנוע בכבישים. אין בנימוק זה כדי לשלול השבת התפוס למבקש (השוו: בש"פ 3405/14 **מדינת ישראל נ' חמלני טכנולוגיות (2007) בע"מ** ([פורסם בנבו], 1.6.2014)). יחד עם זאת מובהר כי החזרת התפוס אין משמעותה מתן הכשר לכך שניתן להשתמש בו, ככל שיש מניעה חוקית אחרת לכך.

17. אשר על כן, אני מורה על החזרת התפוס-הנגרר לידי המבקש וזאת תוך 45 ימים מהיום.

ככל שטרם נעשה הדבר, המשטרה תתעד בתיעוד חזותי (לרבות בצילום וידיאו) את התפוס על כל חלקיו לרבות סימני הזיהוי שנטען שזויפו.

תוך 7 ימים מהיום תודיע המשטרה לנציגי חברת ע.ע. תעשיות מתכת בע"מ ולמשיב על החלטה זו ותמציא להם עותק ממנה; וככל שמי מהם יבקש לתעד את הנגרר או לבדוק אותו על ידי מומחה מטעמו לפני מסירתו למבקש, תינתן לו האפשרות לעשות כן הכל תוך 45 ימים מהיום.

18. לאחר השבת התפוס לידי המבקש, מובהר כי נאסר עליו לבצע כל דיספוזיציה בנגרר ובכלל זה נאסר עליו למכור אותו או להעביר אותו לאחר או לערוך בו שינוי פיזי כלשהו. להבטחת קיום האמור, יחתום המבקש בתחנת המשטרה על התחייבות עצמית ע"ס של 5000 ₪. תוקף האיסורים הנ"ל, למשך 18 חודשים מהיום.

המזכירות תשלח החלטה זו למבקש, למשיב ולמשיבה 1 - בדואר רשום ואישור מסירה.

תיק החקירה שנמסר לעיוני יוחזר לנציג משטרת נהריה, באמצעות מזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ה, 28 ינואר 2015, בהעדר
הצדדים.